

Tfærhning: Jeg bedømmer ikke, men jeg nævner kun, hvad der er skeet.

Formanden: Men det ærede Medlem karakteriserer tillige Fremgangsmaaden derved.

Tfærhning: Paa den Maade har Formanden i Landstinget, uden at spørge Thinget tilraads, ja uden engang at ville høre dets Raad derom, og uden at angive specifikke Grunde, hentede fra Lovgivningen, ubeløst dette Medlem. Altsaa bestod Rigsraadet dengang og bestaaer endnu bestandig kun berettiget som omfattende Begrebet Slesvig; men dette Begreb kan ikke retlig benyttes, til at udøve nogen Indflydelse over Kongeriget Danmarks Forfatning. Saalænge Begrebet Slesvig hænger og maa hænge sammen med Fællesforfatningen, kan Fællesrepræsentationen ikke paa nogen som helst Maade benyttes til at ombanne Kongerigets Forfatning; den kan ikke engang benyttes til at bestemme Noget om en Lovgivning, som kun rammer Kongeriget alene, eftersom Forfatningen vil, at de fælles Anliggender ene i et vist Forhold og efter visse Grundsaetninger skulle ramme saavel Kongeriget som Hertugdømmet Slesvig. Heri søger jeg ogsaa min Indsigelse imod den Grund, man tager fra Kjendsgjerningernes Ret; der var ingen Kjendsgjerninger, thi der var ikke noget berettiget Rigsraad tilstede. Nu kan man sige, at der var et nødvendigt Rigsraad tilstede, idet man kan sige og har sagt: Dersom Rigsraadet pludselig forsvandt, kom de Anliggender, hvorom her er Spørgsmaal, til at ligge under Kongens umiddelbare lovgivende Indflydelse; men dette er ikke rigtigt; man har forvejlet, hvad der kunde skee i Holsteen og i Slesvig, med, hvad der kunde skee i Kongeriget. Dette er i 1849 ved Kongens egen Villie og ved Ophevelsen af Kongeloven constitueret og defineret til et constitutionelt Rige, hvori intet Lovgivningsværk kan sættes igjennem uden ved Kongen og Rigsdagen i Forening, saaledes at Kongen i det Dieblit, Rigsraadet havde ophørt at deltagende i den lovgivende Magt, stod som Konge i Kongeriget alene ligeoverfor Kongerigets Rigsdag, og hvilke Rettigheder han end forøvrigt kunde have erhvervet gjennem den Stilling, han

havde haft som Monarch i Monarchiet, havde han dog ingen Rettighed med Hensyn til Kongerigets Sager, allermindst med Hensyn til Kongerigets Finantser og Kongerigets Penge; der var sølgelig aldeles ingen Fare i den Hensende. Man har, siger man, vedligeholdt Rigsraadet for ikke at ophæve Retscontinuiteten, men jeg siger tværtimod, at man har ophævet Retscontinuiteten, thi imellem det, der er det Naturlige og det lovlige Begrundede, har man indskudt et Institut, hvis Nødvendighed ikke paa nogen Maade kunde være anerkjendt, og hvis Lovlighed var idetmindste i allerhøieste Grad tvivlsom, medens den efter min Mening ikke var tilstede. Vilde man derfor have fulgt Retscontinuiteten, maatte man netop have lagt alle Sager, der angik Kongerigets hele Lovgivning, over til Rigsdagen, strax krævet dens Tilstedeværelse og derpaa ladet den afgjøre, om den ansaae det nødvendigt, at Rigsraadet vedblev at lovgive over disse Sager. Ligesom den engang havde erkjendt det Nødvendige i, at Fællesskabet begyndte, saaledes maatte den nu, som den Æneste, der kunde delegeres dertil i Forbindelse med Kongen, erkjende, om en saadan Dobbelt-hed i Repræsentationen ansaaes nødvendig, eller om den turde driste og bøde sig til det vanstellige Arbejde at overtage sin Deelagtighed i Lovgivningen, ogsaa med Hensyn til disse Sager. Dette vilde man kunne have fundet udtrykt klart og tydeligt og med simple Ord i det saakaldte Forbehold, medens det ingenlunde paa eengang kunde bringe Grundloven af 5te Juni 1849 til at vaagne op paany i dens hele Omfang, idet nemlig en Deel af denne Grundlov var gaaet over til en anden Lovgivningsmagt, der havde Bestemmelsesret over visse Punkter, saaledes at den Definition, som der gaves derpaa, ogsaa maatte optages i Kongeriget, navnlig Alt, hvad der angik Kongens Stilling. De øvrige Gjenstande derimod, som kun hørte til Sagernes Afgjørelse, altsaa liggende under § 2 i Grundlovsindskrænkningssloven og § 19 i Forfatningen, laae imellem Kongen i Spidsen for Geheimeraadet paa den ene Side og Kongerigets Rigsdag paa den anden. Det Trif, hvorunder man nu har bragt Rigsdagen til at forhandle om Forslaget